

Αφιέρωμα στον Επίσκοπο της Νεολαίας της Καρδίτσας

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Του Γεωργίου Η. Αρκομάνη, Πρωτοψάλτης Ιερού Ναού Αγίας Μαρίνας Νέας Φιλαδέλφειας, Πτυχιούχος (BSc) Πολιτικών Επιστημών, Δημόσιας Διοίκησης & Οικονομίας - MSc Δημόσιο και Ιδιωτικό Δίκαιο- Τριτοετής Φοιτητής στην Ανωτάτη Εκκλησιαστική Ακαδημία Θεσσαλονίκης- Ιδ. Υπάλληλος

† Ο μακαριστός Επίσκοπος Ρεντίνης κυρός Σεραφείμ Καλογερόπουλος

«Μακάριοι οί νεκροί οί ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ’ ἄρτι...ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τά γάρ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ’ αὐτῶν» (Ἀποκ. ιδ’ 13)

«Μὴ κλαίετε• οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει» (Λουκ. η’ 41-56)

Στις 16.04.2016 μία μεγάλη καρδιά μας ἄφησε συμπληρώνοντας πέντε (5) ἔτη ἀπὸ τὴν ἐκδημία του και ἀνεχώρησε για τὴν αἰώνια πατρίδα για τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καθώς τελείωσε τὸν δρόμο της ὁ ἀκάματος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου ὁ μακαριστός Θεοφιλέστατος μας Ἐπίσκοπος Ρεντίνης κυρός Σεραφείμ βοηθός Ἐπίσκοπος τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος και

Φαναριοφερσάλων.

Τόν μακαριστό Ρεντίνης κυρό Σεραφείμ κάλεσε ὁ Κύριος κοντά του ἔτσι ὥστε να τον ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ταλαιπωρία καὶ νὰ τόν ἀναπαύσει ἐν χώρα δικαίων. Μη ἐάσεις ἡμᾶς ὀρφανούς παρακαλοῦμε τόν Κύριο μας, καθὼς νιώθουμε τὴν ἀπουσία τοῦ ἀοιδίμου καὶ ἀλησμόνητου Ἐπισκόπου μας! Ἀλλὰ ἀντ' αὐτοῦ να ποῦμε μνημονεύοντας τον καὶ ἐνθυμούμενοι ὅτι μας ἄφησε πίσω μεγάλη παρακαταθήκη.

Πλῆθος μαθητῶν καὶ νέων σέ Ἑλλάδα καὶ Γερμανία, καθότι εἶχε ἐργασθεῖ στὸν χῶρο τῆς Ἐκπαίδευσης νουθέτησε καὶ ἀσχολήθηκε καὶ ἀφοσιώθηκε στοὺς χιλιάδες μαθητές μέ σκοπὸ νὰ τοὺς ἐμφυσήσει Χριστό να πιστέψουν σε ἓνα κόσμον ποῦ πρεσβεύει τὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης, τῶν χαρισμάτων. Ἐπὶ πλείστα ἔτη μέ κατασκηνωτὲς στις κατασκηνώσεις τῶν Χριστιανικῶν Μαθητικῶν Ὁμάδων (Χ.Μ.Ο) Κερασιᾶς Καρδίτσας ὡς ἀρχηγός τους ἐγίνε διαπρύσιος κήρυκας τῆς ἁδολῆς, ἀδόλευτης ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ μεταλαμπάδευε Ὁρθόδοξη Πίστη. Ἡ νεολαία εἶχε βρεῖ πλέον τόν πνευματικὸ της καθοδηγητὴ. Ὁ καθοδηγητὴς ἦτο γνήσιος ἄνθρωπος ποῦ σαγήνευε κάθε νέα ψυχὴ ποῦ ἀπορρόφούσε τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων με τὰ προβλήματα τους σάν σφουγγάρι.

Ἡργάσθη στον ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου ποῦ τόσο ἠγάπησε. Τα 3-4 τελευταῖα ἔτη ὑπέφερε καὶ ὑπέμενε ὡς νέος ἰὼβ χωρὶς να γογγύσει καὶ να δυσανασχετήσῃ οὔτε

στιγμή από τὰ προβλήματα τῆς ἀσθενείας του. Ἐνθυμοῦμαι καταθέτωντας τὴν μαρτυρία μου: Ἦταν Κυριακή Β' Νηστειῶν καὶ στὸν Καθεδρικό Μητροπολιτικό Ναὸ Ἀγίων Κων/νου & Ἑλένης Καρδίτσας δεν εἶχε ξεκινήσει ὁ Κατανυκτικός Ἑσπερινός. Εὐρισκόμενος στο ἱερό ἀπὸ τὴν δεξιά πύλη ὅπως μπαίνει κανεὶς στο ἱερό μπῆκε ὁ μακαριστός Ἐπίσκοπος Ρεντίνης κυρός Σεραφεῖμ. Ἐμφανῶς καταβεβλημένος ἔσπευσα νὰ πάρω τὴν εὐχή του.

Ἐκεῖνος δεν σκεπτόταν τὸ πρόβλημά του εἶχε θὰ ἔλεγε κανεὶς ξεπεράσει τὸ γήινο εἶχε προχωρήσει σὲ ἓνα ἀνώτερο πνευματικό στάδιο καὶ μου ἀνέφερε τι πρέπει νὰ κάνω γιὰ τὸ προσωπικό μου θέμα. Αὐτό δεν ἀποδεικνύει γιὰ τὸν μακαριστό ἀπλὰ ὅτι εἶχε δύναμη ἀλλὰ ὅτι μέσα του ὑπῆρχε ὁ Χριστός. Ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Χριστῷ συνεσταύρωμαι• ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» εἶχε ἀφομοιωθεῖ ἀπὸ τὸν Μακαριστό Ἐπίσκοπο Ρεντίνης κυρό Σεραφεῖμ. Εἶχε γίνῃ ἓνα με τὸ Χριστό, ἔπασχε διὰ τοῦ πάθους του καὶ ἐκεῖνος σκεπτόταν πῶς πρέπει νὰ με βοηθήσει. Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ τὸ παραπάνω γεγονός.

Ἀγάπη ἀνυπόκριτη, μεγαλὸ ψυχῆς, φιλοξενία, ἀρχοντιά πού σπανίζει στὶς ἡμέρες μας, εἰλικρίνεια καὶ εὐθύτητα, σεμνότητα καὶ ἱεροπρέπεια, ἦταν τὰ μαθήματα πού δίδασκε μέ τὴν ζωὴ του.

Ἐχοντας κρατήσει στὴν καρδιά μάς τὸ παράδειγμά του καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθήκας του, δεν λησμονοῦμε ποτέ τὰς ἀμετρήτους φανεράς καὶ ἀφανεὶς εὐεργεσίας του. Τὸν ἀναζητοῦμε. Μάς λυπεῖ ἡ ἀπουσία του. Ὅμως μας παρηγορεῖ, ὁ ἀποστολικὸς λόγος «ἵνα μὴ λυπῆσθε καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ.» (Θεσ. Δ', 13).

Σε παρακαλοῦμε, μὴν μας λησμονεῖς στὸ οὐράνιο θυσιαστήριο, ὅπου συλλειτουργεῖς πλέον μέ τούς ἁγίους.

Τέλος εἶναι εὐλογία γιὰ μία τοπικὴ ἐκ-κλησία νὰ ὑπάρχει ἐπίσκοπος ὁ ὁ-ποῖ-ος μέ περισσὴ φροντίδα καὶ ἀγωνία γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδο τοῦ ποιμνίου του ποιμαίνει καὶ καλλιεργεῖ τίς ψυ-χές. Ἐξίσου σημαντικό καὶ θεάρεστο εἶναι τὸ ποίμνιο νὰ ἐκδηλώνει τὰ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης του στὸν πνευματικό του πατέ-ρα.

Γιὰ τὸν ἀπλό λαό ὁ μακαριστός πνευματικός μας ἅγιος Ρεντίνης κυρός Σεραφεῖμ ἦτο ὁ δικός μας Πατέρας. Ἡ ἡρεμὴ ἀγάπη του, ἡ σιωπηλὴ ταπείνωση, ἡ ἀκτημο-σύ-νη, ὁ ἡπῖος χαρακτήρας του, ἡ σταθερὴ καὶ ὀρθόδοξη πίστη του εἰλκυαν τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, τὸν σεβασμό καὶ τὴν ἀγάπη τῶν πολλῶν διαφορετικῶν ἀνθρώπων με τὶς συνήθειες του καθενός κατέστη ποιμὴν.

Ὁ μακαριστός ἐπίσκοπος Ρεντίνης κυρός Σεραφεῖμ δέν «ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς». Δέν ἐξεδήμησε «έν πολιᾷ γήρως». Κατά τά ἑπτά (7) ἔτη, ὅμως, στην διάρκεια τῶν ὁποίων ποίμανε τήν ἐκλογάδα του, ἔδωσε τό στίγμα τοῦ ἁγίου ἐπισκόπου, μέ φρόνημα χριστοκεντρικό, φρόνημα ἀγάπης, καταλλαγῆς καί ἐνότητος· «τά δέ ἔργα του ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ».

Ὁ ἀείμνηστος Ἐπίσκοπος σφυρηλατήθηκε καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς Ποιμαντορίας του ὡς σίδηρος ἐπί τοῦ ἄκμονος. Μέ ἄκρα ὑπομονή, μέ ἀπαράμιλλη καρτερία, μέ πρωτοφανή συγχωρητικότητα, μέ χριστομίμητο ταπείνωση, ἦρε τούς ποικίλους καί βαρυτάτους ὁμολογουμένως σταυρούς, τούς ὁποίους ὁ Ἅγιος Θεός, μέσα στήν παγγνωσία καί παναγαθότητά Του, ἔκρινε σκόπιμο νά τοῦ ἀναθέσει. Ἰλαρός, προσιτός, φιλότεκνος, ἐλεήμων, ἐπιεικής, ἄκακος, ἔθεσε κάτω ἀπό τήν σκέπη τῆς θερμῆς του ἀγάπης καί ἐντός τῆς πατρικῆς του καρδίας τούς πάντες ἀνεξαιρέτως.

Στό τελευταῖο του ἄθλημα, αὐτό τῆς ὀδυνηρᾶς ἀσθενείας, κυριολεκτικῶς διέπρεψε. Ἦρε τόν σκόλοπα τῆς σαρκός μέ ἀνδρεία καί μέ τό ὄμμα τῆς ψυχῆς σταθερά προσηλωμένο πρός τά ἄνω, πρός τήν αἰώνιον καί μένουσαν πόλιν. Λαμπρύνθηκε ὡς χρυσός ἐν χωνευτηρίῳ καί τελειωθείς ἀποθησαυρίσθηκε πλέον στά ταμεῖα τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἐπῆρξεν Ἀρχιερεύς λόγιος καί σοφός, Ἱεράρχης φιλομόναχος, ἀπαράμιλλος λειτουργός τοῦ θυσιαστηρίου, πεπνυμένος ρήτωρ, φίλεργος ἐπιστήμων, τηρητής τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, μεγαλοπρεπής κατά πάντα. Ὁ Θεός τόν εὐλόγησε καί τόν ἐπροίκισε δι' ἐξαιρετικῶν προσόντων, ἐξέχεε δέ ἐπ' αὐτόν πλουσίαν τήν εὐλογίαν Του, διό πάντοτε καί πανταχοῦ ἐπεβλήθη ὡς ἐξαιρετική φυσιογνωμία, ἀνώτερος ὡς ἄνθρωπος, ἀνώτερος ὡς εὐαγγελικός ἀνήρ, ἀνώτερος ὡς Χριστιανός, ἀνώτερος ὡς Ἱεράρχης.

Τά φυσικά του προσόντα, τό ἦθος, ὁ χαρακτήρ του, ἡ ἐκκλησιαστική ἐν γένει διακονία του, τόν κατηξίωσαν εἰς τήν συνείδησιν τοῦ ποιμνίου του, τό ὁποῖο τόν ἠγάπησε σφοδρῶς. Ἀλλ' ἤδη ὁ χαρισματικός Ἱεράρχης, «τῇ ἐπαράτῳ νόσῳ καμφθεῖς», προώρως κατέπαυσε καί μετεκλήθη ὑπό τοῦ Κυρίου εἰς τήν ἐπουράνιον Ἱερουσαλήμ. Ἐβάστασεν εὐαγγελικῶς τόν σταυρόν τῆς ἐπωδύνου ἀσθενείας του.

Ἐδόξασε τόν Θεόν δι' ὅσα ἐδωρήσατο αὐτῷ ἐν τῷ παρόντι βίῳ ἐν αἰσθήμασι πλήρους εὐγνωμοσύνης. Εἶχε βαθεῖαν τήν πεποίθησιν ὅτι ἐξεπληροῦτο δι' αὐτόν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐπαναλάμβανε συχνάκις τήν φωνήν τοῦ δικαίου καί πολυάθλου Ἰώβ: «Εἰ τά ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρός Κυρίου τὰ κακά οὐχ ὑποίσομεν; Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν οὕτω καί ἐγένετο. Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον». Προετοίμασεν ἑαυτόν μέ μοναχικήν συνείδησιν διά τήν ἔξοδόν του. Ἀνεχώρησεν ἀξιοπρεπῶς καί

όσιακῶς πρὸς ἐκεῖνον, ὃν ἐκ πρώτης ἡλικίας ἠγάπησεν, ἵνα καταπαύσῃ ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου τῆς δόξης Αὐτοῦ.

Ἀπορφανίζεις ἡμᾶς προώρως, ἐνῷ ἠδύνασο νὰ εὕρισκεσαι ἐπὶ μακρόν εἰσέτι μεθ' ἡμῶν. Οὕτως ἠθέλησεν ὁ Θεός! ὃν καὶ εὐχαριστοῦμεν ὅτι ἀνέδειξέ σε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἱεράρχην τιμίον καὶ ποιμένα πανάριστον. «Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ» παρέστησας τετελειωμένην τὴν διακονίαν σου. Τό ὄνομά σου θά περιφέρεται μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστίας ἐν τοῖς χείλεσιν ἡμῶν καὶ τό μνημόσυνον σου θά παραμένει αἰώνιον. Θά φυλάξωμεν ὡς παρακαταθήκην τὴν μνήμην τῆς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀφοσιώσεως σου.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ὁ μακαριστὸς Ἐπίσκοπος Ρεντίνης κυρὸς Σεραφεῖμ, ὁ κατὰ κόσμον Χρῆστος Καλογερόπουλος, ἐγεννήθη τὴν 2αν Δεκεμβρίου 1945 στὴν Καρδίτσα, ὅπου καὶ διέμεινε μέχρι τὸ πέρας τῶν Γυμνασιακῶν του σπουδῶν.

Πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ ἰδίου Πανεπιστημιακοῦ Ἰδρύματος.

Ὑπηρετήσε τὴν στρατιωτικὴ θητεία του ὡς Ἐφεδρος Ἀξιωματικός Πεζικοῦ.

Ἐργάστηκε ὡς ἐκπαιδευτικός (Θεολόγος Καθηγητής) σὲ Γυμνάσια καὶ Λύκεια τῆς πόλεως καὶ περιοχῆς τοῦ Νομοῦ Καρδίτσας καὶ τῆς Γερμανίας (Νυρεμβέργη, Αὐγούστα καὶ Μόναχο).

Ἐκάρη μοναχὸς στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βαρλαάμ Μετεώρων.

Χειροτονήθηκε Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ καὶ ὑπηρετήσε ὡς Ἱεροκέρυξ καὶ Πνευματικὸς τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

Διετέλεσε ἐπὶ μιὰ ὀκταετία ὡς Συνοδικὸς Γραμματέας στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰδικά: α) τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θεΐας Λατρείας – Ποιμαντικοῦ Ἔργου καὶ β) τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως.

Ἐλαβε μέρος σὲ πολλὰ Θεολογικὰ Συνέδρια ὡς προσκεκλημένος Σύνοδος καὶ ὡς Εἰσηγητής.

Κατὰ τὴ θητεία του στὴ Γερμανία ὁμιλοῦσε στὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τοῦ Μονάχου, κάθε Σάββατο, ἀναλύοντας τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς.

Ἐπὶ μιὰ τετραετία ἐπιμελήθηκε στὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐβδομαδιαία ἐκπομπή «Προσεγγίζοντας τὴν ὀρθόδοξη πνευματικότητα».

Διετέλεσε ὡς ὑπεύθυνος Γραμματέας τῶν διοργανωμένων, κάθε χρόνο, ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Θεολογικῶν Συμποσίων καὶ ἐπιμελητῆς τῶν τόμων τῶν Πρακτικῶν τῶν ἐν λόγω Συμποσίων.

Προσκαλοῦνταν ἀπὸ πολλοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁμιλοῦσε πάνω σὲ ἐπίκαιρα θεολογικὰ θέματα.

Τὴν 1η Μαΐου 2009 διορίστηκε, μὲ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων.

Τὴν 14η Οκτωβρίου 2009, κατόπιν προτάσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κυροῦ Κυρίλλου, ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, μὲ τὸν τίτλο τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψᾶς Ἐπισκοπῆς Ρεντίνης.

Χειροτονήθηκε ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, τὴν 24η Ὀκτωβρίου 2009, στὸν Ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Καρδίτσης.

Ἐκοιμήθη τὴν 16ην Ἀπριλίου 2016 καὶ ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη τὴν 18ην Ἀπριλίου 2016.

Κάποτε στὸν ἐπιτάφιο τῆς ἀδελφῆς του Γοργονίας ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εἶπε καὶ θά μεταβάλλω ὡς πρὸς τό ὄνομα : «Σεραφεῖμ, πατρίς μεν ἡ Ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἡ μή βλεπομένη νοούμενη δέ πόλις, ἐν ᾗ πολιτευόμεθα καὶ πρὸς ἣν ἐπεινόμεθα».Εκεῖ ἀνέρχεσαι μετὰ δικαίων.

Υπῆρξες ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος στὸν ἐπιτάφιο «Εἰς Καισάριον τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφόν «Πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίου καλῶς ἐγκεντρισθεὶς εἰς τὴν καλλιέλαιον, καὶ τοσοῦτον κοινωνήσας τῆς πίστεως, ὥστε καὶ ἄλλους ἐγκεντρίζειν πιστευθῆναι καὶ θεραπείαν ἐγχειρισθῆναι ψυχῶν, ὑψηλὸς ὑψηλῶς τοῦ λαοῦ τοῦδε προκαθεζόμενος, Ἀαρὼν τις δεύτερος ἢ Μωϋσῆς, Θεῷ πλησιάζειν ἡξιωμένος καὶ θείαν φωνὴν χορηγεῖν τοῖς ἄλλοις ἱσταμένοις πόρρωθεν, πρᾶος, ἀόργητος, γαληνὸς τὸ εἶδος, θερμὸς τὸ πνεῦμα, πολὺς τὸ φαινόμενον, πλουσιώτερος τὸ κρυπτόμενον».

Μακάριοι οὗς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε».Κύριε, πᾶρε τούς ἀγαπημένους μας

νεκρούς κοντά Σου. Κοντά στό φῶς καί στήν αἰωνιότητά Σου. Ἐμεῖς ὅσο καί νά τούς ἀγαποῦμε δέν μποροῦμε νά τούς συνοδεύσωμε πέρα ἀπ' τό χεῖλος τοῦ τάφου. Πᾶρε τους κοντά Σου, στούς χορούς τῶν ἐκλεκτῶν καί τῶν Ἀγίων Σου. Ἐκεῖ ὅπου «οὔτε πένθος, οὔτε κραυγή, οὔτε πόνος, οὐκ ἔσται ἔτι» (Ἀποκ. κα' 5) Φύλαξέ τους ὡς τήν ὥρα πού θ' ἄρθωμε καί 'μεῖς καί θά γίνη ἡ Μεγάλη Ἀντάμωση μαζί των. Μαζί των καί Μαζί Σου.

Ἐκεῖ, Μακαριστέ Ἐπίσκοπε Ρεντίνης θα εἶσαι μέ τούς γονεῖς μου, πού τόσο τούς ἀγάπησες καθῶς καί ἐκεῖνοι ὅπου οἱ πρεσβεῖες καί οἱ εὐχές θα εἶναι πιό δυνατές γιά μένα ποῦ εἶμαι ἐπί γῆς.

Από τη χειροτονία του Θεοφιλεστάτου επίσκοπου Ρεντίνης κ. Σεραφείμ

